

Pieptenul

Alecu Donici

Copilului de pieptănat
Neneaca pieptene din târg au cumpărat.
Copilul foarte mult de el s-au bucurat.

Ce piepten bunișor!
Cum merge de ușor!

Mai bine de un ceas
El perișorul său prin pieptene au tras
Și mulțămît deplin neneacăi au rămas.

Apoi s-au pus la carte,
Au învățat frumos,
Din buchi a opta parte;

Și iar la pieptene degrabă s-au întors.
După aceasta dând de alte jucării,
Copilul au făcut prea multe nebunii
Și părul de pe cap de tot și-au încâlcit.
Dădaca lui au vrut îndat' să-l netezească,
Dar pieptenul era prin casă zăhăit;
Și el țipa, răcnea, acela să-i găsească!
O fată, de sub pat, degrabă l-au și scos,

Dar numai ce folos!
Că cum abia-abia de păru-i s-au atins,
Copilul de dureri au și strigat cu plâns:

- Ce piepten îndrăcit!
Iar pieptenul au zis:

- Eu tot același sunt; ți-e părul încâlcit.

Copilul însă, supărat
Pe favoritul său,
L-au dat într-un pârău:

Strigoaicele mai mult cu el s-au pieptănat.

Văzut-am eu
În veacul meu

Că oamenii așa cu adevărul fac.

Cât cugetu-i curat,
El nouă este drag;
Iar cum pe cuget ai pătat,

Apoi de adevăr îndat' te-ai depărtat
Și, ca copiii, noi de pieptănat fugim

Când capul ne-ncâlcim.